

(0138)



LA CAMPANA DE GRACIA

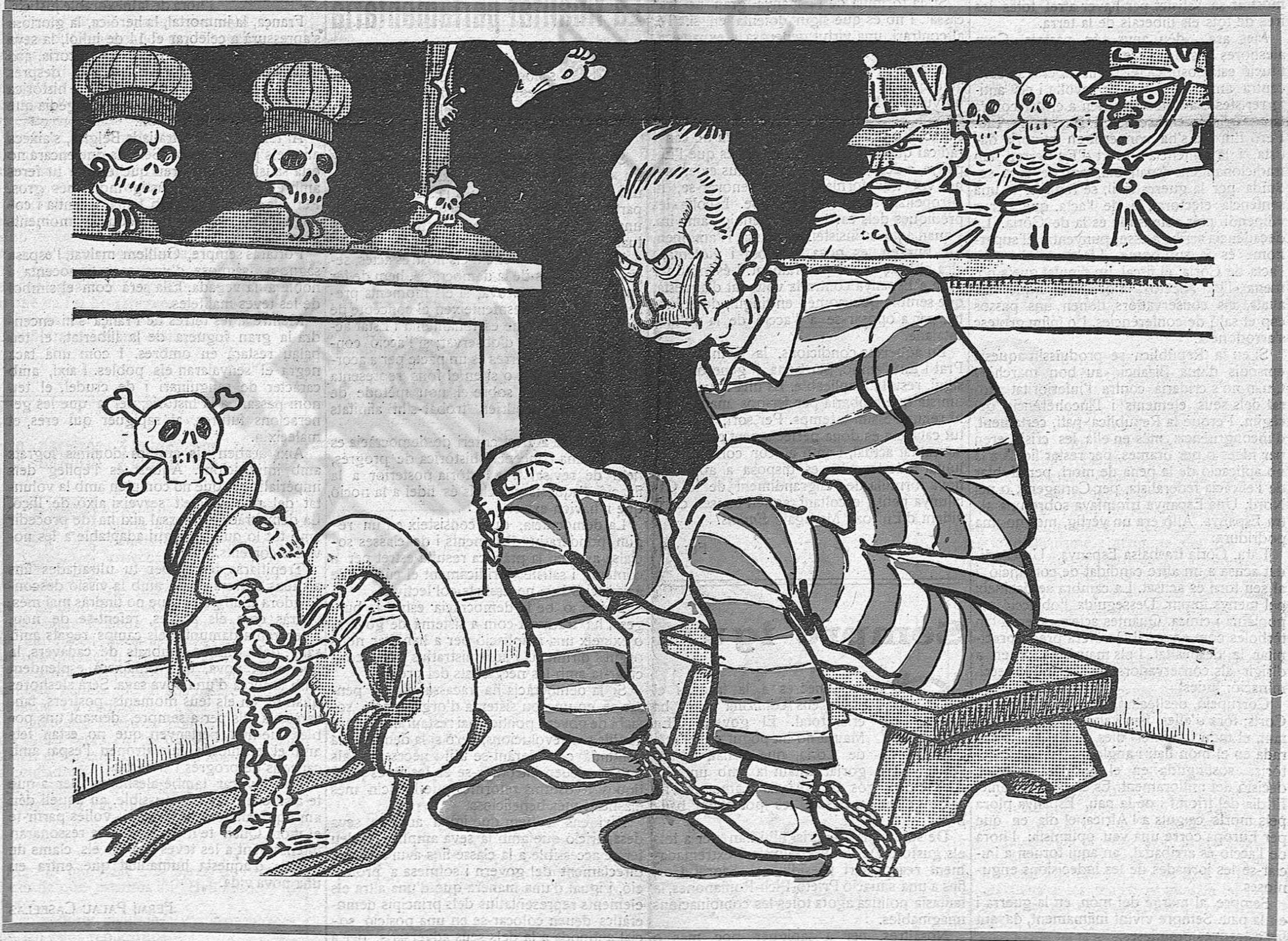
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

UN PROCÉS SENSACIONAL.—I



La vista de la causa...

La ferida que es torna a obrir

Vella ferida per a Espanya, aquesta del Marroc. Quan menys s'ho pensen els generals i els polítics i menys s'ho espera el país, la vella ferida, que ja es donava per tancada i cicatrizada, es torna a obrir. Nova sang sobre la ferida vella...

La sorpresa, la dolorosa sorpresa, ha estat ara més violenta que mai. Només feia unes quantes hores que el general Berenguer donava a la publicitat unas declaracions d'optimisme, quan les confuses notícies de l'Àfrica ens han donat compte d'un combat sagnant, d'una importància grossa, molt superior a la dels combats sostinguts en els darrers temps a la zona espanyola del Marroc. Qualsevol diria que el Raisuli s'enterà de les declaracions del general Berenguer i que volgué fer quedar malament a l'Alí Comissari.

Avui que l'Europa torna a la pau, la crònica guerra del Marroc rebrota per a Espanya. I l'existència d'aquella ferida que no s'acaba de curar mai, és una prova que els metges i els cirurgians que han vingut tractant-la, no han acabat d'entendre quina mena de mal és.

La pau regna a Europa. Però a l'Àfrica espanyola la ferida es torna a obrir i vermelleja...

CRISI ÍNFIMA Endins!



La decadència espanyola segueix. Heu's aquí un home, cregut super-home, En Maura. Té una paraula tronant i sibilítica, té uns ulls de visió nari, té unes barbes blanques de profeta, té una alta estatura d'estimat pels déus. Al invés de gairebé tothom, ha anat del Calvari al Diumenge de Rams. I aquest home acaba de caure del Govern per una ínfima anèdota parlamentària, gairebé grotesca.

En 1909 la caiguda tingué una certa grandesa. Tota Espanya i tota Europa—des de Berlín, no volem dir París, fins a Buenos Aires—clamaren contra d'ell, i feu el seu nom soroll de vell tirà ibèric, superb, catòlic i cruel. Cap governant espanyol havia ofert un espectacle semblant. En Maura podia mostrar-se satisfet per haver atret totes les iras de tots els lliberals de la terra.

Més ara... deu anys són passats. Com aleshores la sang corre per l'Àfrica, la Constitució està sospesa, el partit liberal se concentra amb inquietuts de revolts i els antiferreristes d'aleshores tornen a cridar contra la «púrria» democràtica. I En Maura cau. Però Europa s'ha convertit en minoria d'artista, i la sentència a mort d'En Ferrer, tan tradicionalment espanyola, tant de raça seduïda per la guerra civil, se redueix a una sentència electoral, la de l'acta, que per a vilipendi més ostensible és la de Còria. La decadència arriba a ésser punyenta. El super-home és ja sub-home. L'objecte del plet, l'acta de Còria; el fiscal, un diputat que's nomena «Don Niceto»; la desfeta, perquè uns aliats, els conservadors, donen uns passos cap el saló de conferències. Lo ínfim grotesc s'arrodoneix.

Si en la República se produïssin aquests episodis d'una Bizanci «au bon marché»! Quan no's cridaria contra l'inferioritat moral dels seus elements i l'incoherència del règim. Perquè la República patí, certament, d'incongruència, més en ella les crisis eren per idees o per drames, per restar fidels a la no aplicació de la pena de mort, per dubtar de l'eficàcia federalista, per Cartagena, o pel Nord. Una Espanya triomfava sobre una altra Espanya. Allò era un vèrtig, mes no una pèrdua.

I ara, Còria trasbalsa Espanya. Un candidat acusa a un altre candidat de corrupció i al seu torn és acusat. La cambra se decideix pel menys impur. Desseguida l'objecció espontània i cínica. Quantes actes no eren tan fèrboles com aquesta! Però era precis precipitar la desllealtat. I els mauristes tornen a dirigir als conservadors la seva antiga recriminació: Judes!

Corrupció, desllealtat, iscaritisme, en les Corts; fóra d'elles, fam i absolutisme. Entrentant, el món frueix els dies de la pau, decorada en el món llatí i anglo-saxó amb la victòria, sostinguda en el germànic per la decisió del millorament. És el destí hispànic. El dia del triomf i de la pau, Espanya plora pels morts caiguts a l'Àfrica; el dia en que per Europa corre una veu optimista: l'hora de l'acció és arribada!, an aquí tornen a iniciar-se les jornades de les indecisions enguinoses.

Sempre al marge del món, en la guerra i en la pau. Sempre vivint ínfimament, davant les estranyes grandeses.

PARADOX



El banquet que la joventut intel·lectual del nacionalisme català oferí a En Jaume Bofill i Matas, elegit darrerament diputat provincial, marca un tomb, una recolzada important, en la orientació del moviment patriòtic de Catalunya. L'homenatjat, amb l'assentiment de la Mancomunitat, proclamà l'abandó de la fórmula de l'Espanya gran, de la qual fou autor En Prat de la Riba i que En Cambó volgué convertir en realitat.

«Nosaltres, senyor, digué l'orador, deixarem de treballar per l'Espanya gran i treballarem per l'engrandiment de la Catalunya petita.» Una ovació entusiasta i llarga mostrà la conformitat dels comensals amb la nova fórmula catalana.

Sí, la fórmula de l'Espanya gran ha fracassat. I no és que sigui dolenta en sí. Té, al contrari, una virtut generosa i expansiva. Però perquè Espanya sigui gran, i europea, i moderna, i rica, i plena, no n'hi ha prou amb que ho volguem els catalans. Cal que ho vulgui l'Espanya mateixa. I l'Espanya no ho vol. Serà per inconsciència de la pròpia situació, o per profunda antipatia a un canvi radical que la transformi. El cas és que l'Espanya, a despit de tots els revulsius exteriors, no vol transformar-se, ni renovar-se, ni europeïtzar-se, ni engrandir-se. Escolta les prediques dels catalans amb enuig i amb ira. I quan aquests insisteixen massa, i l'amoïnen, i la burxen, es posa nerviosa i violenta, i alça el braç amenaçadorament. I és inútil fer gran a Espanya contra la voluntat d'aquesta, que sembla que només en tingui, de voluntat, per a oposar-se a l'acció de la política catalana.

En aqueixes condicions, la fórmula d'En Prat i En Cambó, per bona i generosa que sigui, resulta inaplicable. És una il·lusió optimista que acabaria per fer-nos mal, si no hi renunciéssim a temps. Per sort, la joventut catalana es dona perfectament compte de la realitat actual, i amb el cor content i voluntat indestructible es disposa a aplicar la nova fórmula de l'engrandiment de la Catalunya petita, escoltant aquell consell clarivident d'En Joan Maragall: *Endins!*

FULMEN

Sempre igual

SOM dimecres a la tarda i el Brusí ens confirma que i ha crisi total. El govern d'En Maura no ha pogut pair l'acta de Còria, que li han fet engorjar untant-la amb un discurs empalagós de l'Alcalá Zamora, hi ha caigut d'esquena sola les potes del banc blau.

De solucions a la crisi n'hi han per a tots els gustos. Desde un ministeri extremadament reaccionari presidit pel Sagrat Cor, fins a una situació Prieto-Pich-Romanones, la fantasia política agota totes les combinacions imaginables.

Nosaltres, per a sapiguer poc més o menys lo que ha passat, lo que està passant

i lo que passarà, hem agafat els diaris de deu o dotze anys enrera i hem llegit els comentaris fets a qualsevol de les moltes crisis ocorregudes. I ja no'ns cal llegir els diaris d'avui ni de demà.

Perquè fixin-se que els anys passen en va per a Espanya. Ni els quatre anys de guerra han sotraguejat el nostre esperit, ni capim la transformació que s'està operant arreu, ni ens ensenya res l'exemple de lo que passa a les demés nacions. Encara constitueixen el nostre pa de cada dia les austeritats d'En Maura, les pinxeries d'En Cierva, la viscositat d'En Dato, la murresca d'En Romanones i les revolucions d'En Lerroux.

L'opinió pública, que quasi no s'ha fixat amb el fet trascendental de la pau firmada, s'apassiona per això de la crisi. A nosaltres aquest lleu incident de la baixa política espanyola, no'ns fa ni fred ni calor. Si s'ensaja un ministeri de concentració conservadora, serà l'intent número doscents i pico que hauran fet els reaccionaris per a una unió de dretes.

La nova unió dels lliberals tampoc ens encaparra. Serà una nova edició d'aquella antiga Esquerra Dinàstica de funest record, o de la Fusió Lliberal enginyada per En Sagasta o de qualsevol de les més rescents tentatives de concentracions d'esquerres monàrquiques. En conjunt una feble fortalesa que no resisteix l'embat d'una baralla d'actes a les primeres eleccions generals.

Del poble espanyol no cal refiar-se'n. Està a la baixesa de les seves classes directores.

Tot està sempre igual. Les commocions mundials no tenen ressò en aquest recó de Europa.

JEPH DE JESPU

La finalitat parlamentària



¿S'illògica l'actuació de les esquerres antidinàstiques en el Parlament, baix el punt de vista de l'objectiu pràctic i immediat i de la seva conseqüència social?

Si sondegéssim les profunditats de la nostra consciència per a fer exàmen i obtenir una resposta que judiqués l'estat actual dels partits i de les idees, ben segur que rebriem una reprobaçió enèrgica i contundent a l'actuació de les esquerres.

Tots els que ordenem els nostres actes, segons els dictats de la democràcia, hem de fer anàlisi per a comprovar si els moments presents afirmen o desmenteixen el concepte de organització en que es fonamenta l'Estat actual. Perquè s'ha d'observar; si l'acció conjunta de les esquerres és un pacte per a acordar una conducta o si en el fons representa una coincidència sobre el nou mètode de govern a on podrien trobar-s'hi afinitats ideològiques.

I com que aquest criteri de democràcia es basa en una concepció històrica de progrés, hem de revisar si la història posterior a la fixació d'aquests principis és fidel a la noció que n'havien extret.

La democràcia, que consisteix en un règim ponderatiu d'elements i de classes socials, avui en la pràctica resulta estret per a contenir i satisfer jurídicament el cúmul de exigències i de necessitats col·lectives.

Doncs, o bé la democràcia estricta, burgesa, ha fracassat com a sistema de govern, o exigeix una ampliació per a habilitar nous orgues diriments i administratius per a conciliar-la amb les necessitats del progrés.

Si la democràcia ha fracassat, ha de pensar-se en un nou sistema d'organització social i de govern polític, mai restaurat sistemàticament per revolucions, però si la democràcia continua considerant-se útil i necessària als pobles, deuen introduir-se en les seves pràctiques i costums reformes que la facin més elàstica i més beneficiosa.

Així ens toquem que igual amb la seva desaparició que amb la seva ampliació, deu fer-se accessible a la classe fins avui excluida directament del govern i sotmesa a protecció, i igual d'una manera que d'una altra els elements representatius dels principis democràtics deuen col·locar-se en una posició social antípoda a la dels seus adversaris, per a aireure's noves voluntats i ésser fidel al pri-

mitiu sentit de popularitat que els caracteritza.

Fins avui s'havia admés la diferenciació política, però d'avui en endavant aquesta serà secundària i serà impossible la confusió social del partit de govern, per perturbadora i perjudicial, considerant-se essencial la delimitació de camps i produir un estat de violència amb una resultant revolucionària, o una franca aproximació i cordialitat per a realitzar la gran obra social que ha iniciat la revolució russa.

La inhibició d'una força social en els moments en que està en gestació el nou ordre, serà la seva mort. La passivitat, en l' seva exclusió. I la promiscuitat d'elements de distinta concepció i significància històrica, un crim que castigarà la nova revolució.

Així les esquerres, que deuen assumir la responsabilitat de l'obra futura, han de situar-se en el terreny social peculiar per a recollir i canalitzar les noves energies revolucionàries, sense acceptar, ni en l'acció ni en el programa, la ingerència d'elements socials econòmicament refractaris, per a evitar la pèrdua del poc prestigi que els resta i la solvència que han d'adquirir en l'opinió, mantenint la integritat de llur orientació revolucionària.

R. JOVÉ

A l'ex Emperaire

En commemoració i record de la festa del 14 de juliol.



A no ets el monstre. Ja no ets l'emperaire. Ha arribat per a tu l'hora de les grans humiliacions, a la vegada que de les grans responsabilitats, l'hora de la inextinguible justícia.

França, la immortal, la heròica, la gloriosa s'apressurà a celebrar el 14 de juliol, la seva festa, que és festa de pau i de victòria, així com de civilització i de llibertat, després d'haver acabat, a Versalles i en la històrica Galeria dels Miralls (1) la llarga tragèdia que ha omplert de dol al món.

Al teu costat, la ultratjada Bèlgica, s'aixeca amb els punys closos. Sembla que encara no està satisfeta, que creu que el que tu feres amb ella mereix un càstig molt més gros. Per ella, que lluità amb tanta valentia i coratge, ens descobrim en aquests moments reverenciant el seu geste.

Portaràs sempre, Guillem malvat, l'espasa sagnosa, sagnosa d'una sang innocent i noble a la vegada. Ella serà com el símbol de les teves malifetes.

Mentre a les terres de França s'hi encendrà la gran foguera de la llibertat, el teu palau restarà en ombres. I com una taca negra el senyalaran els pobles. I així, amb caràcter de sanguinari i de cruel, el teu nom passarà a la història, per a que les generacions futures, al sapiguer qui eres, et maleixin.

Així acaben els amples dominis lograts amb imposicions. Aquest és l'epíleg dels imperialismes que no compten amb la voluntat del poble. Que't serveixi això de lliçó. La democràcia universal així ha de procedir amb tot lo que no sigui adaptable a les novelles corrents.

Trepitaràs terres per tu ultratjades fins als teus darrers dies i, amb la visió desconsoladora d'un poder que no tindrà mai més, veuràs com els pobles, refent-se de nou, aixecaran a damunt dels camps regats amb sang, dels camps sembrats de cadàvers, la humanitat nova, que renaixerà esplendent amb la força d'una nova sava. Serà aleshores quan tu, en els teus moments postres, tancaràs els ulls per a sempre, deixant uns pobles que no't pertanyen que no estan fets amb el teu motllo, que atronen l'espai amb cançons de progrés i llibertat.

Pots invocar també aleshores, per a que te aculleixi lo millor possible, an aquell déu amb qui, afanyós de domini, volies partir-te el món. Quan te'n vagis, encara ressonaran intensament a les teves orelles els clams de justícia d'aquesta humanitat que entra en una nova vida.

FERMÍ PALAU CASELLAS

(1) Xoquen-la, amic Fulmen, vos que heu representat aquests miralls com un hermós simbolisme.

SONATA XXX



No he pogut estar-hi, però dilluns me semblà sentir els clarins i els tabals de les tropes que passaven victorioses per sota l'arc de l'Estrella. Diuen que tot París era un alegre udol al veure passar als peluts i als anglesos i als americans i a la gent d'Itàlia.

Lo que no trobo tant bé, és que ràpidament la gent oblidés els funerals laics que es feren als pobres morts.

Me direu que en canvi prengueren part en la revista i foren aclamats els ferits i els mutilats; si és el consol d'un dia. Quan hagin passat uns quans mesos ja m'explicareu què en restarà de l'entusiasme del 14. Amb les aclamacions no creixerà cap braç ni nairerà cap cama...

En fi, ja s'ho faran, val més que ens cuidem de casa nostra.

Què vos sembla si parlessim del moro? —Com? que no està permès. I perquè?

Perquè hi han noves de morts i ferits? Aleshores també tindrien de prohibir *La Vanguardia* que porta més difunts dels que mataria cap Raissulí.

Però en fi, als temps que ara correm, lo millor que's pot fer és muts i a la gàvia.

Com vos deia Fontanella, a En Maura l'han ben fumut. De quina malura ha mort? És difícil esbrinar-ho. A mí, si fos metge polític, diria que de massa golut i d'haver posat al davant d'un ministeri de tan compromís com el de Governació a un altre golafre com ell i, qui ademés, era la primera vegada que s'asseia a la taula ministerial.

I naturalment no sols menjà de golafre sinó que ficà els dits al plat i àdhuc s'embutrà la cara.

Els diputats li conegueren la facècia i ell no sapigué què dir; no sabent què dir, comença a cridar als altres:

—Porcs! Bruts! Embusteros! Au! Aneu!

I com el Comendador del Tenorio, sortí En Matamala que's veu no n'hi ha d'altre per arreglar qüestions; el qual viscomte desseguida ficà les potes i ho deixa tot tan ben arreglat, que en efecte, tornem a no tenir Govern.

Jo ho sé, malpensats, que vosaltres dieu que no n'havem tingut fa temps. Però vosaltres sou uns males llengües.

Que no tenim Govern?

Arribeu-vos fins a Capitanía General i ho sabreu. Que vos voleu jugar que és capaç de no deixar-me dir ni la meitat de lo que he dit, el Govern que disfrutem?

Lo que hi ha de cert és que van matant patrons i guàrdies i vigilants... No sé ben bé de què va i si ho sapigués no ho diria.

Però és una cosa molt trista.

En fi, trago i avant, amics meus.

MORITZ VI

Y a nosotros ¿quien nos civiliza?



ODAVIA no sabemos a ciencia cierta qué papel desempeñamos los españoles en Marruecos.

A mí me parece que el de tontos. Pero en esto, como en todo, hay discrepancias.

Así Maura sostiene, como en 1905, que lo que allí hacen nuestras tropas no es más que una operación o función de policía.

En cambio los periódicos africanistas afirman que hemos ido al continente negro a colonizar y a civilizar.

Finalmente, nuestros políticos han repetido varias veces en las Cortes que España está en el Rif cumpliendo una misión que le ha confiado Europa.

Si España es en Africa el «botones» de Europa, nada hay que decir.

Però lo que téne tres pares de bemoles és eo de que estamos allí civilizando a los rifeños.

Civilizadores, civilizaos a vosotros mismos, podrían éstos replicarnos.

En efecto: en ciencias y en letras no esta-

mos nosotros a mucha mayor altura que ellos.

La educación no digamos. Por las calles de Madrid no pueden salir a pie los moros que vienen a visitarnos, sin que haya bofetadas.

Las mujeres se les rien, los hombres les disparan chistes de mal gusto, los chiquillos les tiran de la chilaba.

Este modo grosero y bárbaro de tratar a los huéspedes contrasta con el que es usual entre los jarkeños más montaraces.

A propósito de esto, me contaba, el otro día, el doctor Maestre, en su laboratorio de San Carlos, dos conmovedoras anécdotas.

—En cierta ocasión—me decía Maestre—viajaba yo con mi esposa y mi hijo por una de las tribus más ariscas de nuestra colonia africana. Hacíamos la excursión a caballo, y llevábamos de guía un moro de confianza.

El moro conocía bien el país; pero, a pesar de esto, se perdió en el monte. Nos confesó su desorientación y nos dijo que no tenía más remedio que pedir auxilio. Vió dos pastores en un viso próximo, y lanzó un silbido, prolongado y dijo unas palabras que yo no entendí. Los pastores dejaron su ganado y se encaminaron hacia donde estábamos nosotros. Eran dos mozancones gigantescos, y empuñaban dos lanzas más altas que ellos, lanzas cuyas enormes cuchillas brillaban al sol. Creíamos, que armados así, se acercarían a nosotros; pero fué grande y grata nuestra sorpresa al ver que, al encontrarse a diez pasos de nuestras cabalgaduras, sacaron unas vainas de cuero, enfundaron las cuchillas de las lanzas, y de esta guisa, humildes y rindiendo armas, comparecieron en nuestra presencia.

En la misma excursión—sigue hablando Maestre—llegamos a un arroyo medio muertos de sed. Desmontamos de a caballo y nos sentamos a la sombra de un árbol, junto al agua cristalina. Al poco rato se oyó un gran rumor en la maleza, y antes de que nos diéramos cuenta, nos vimos rodeados de treinta o cuarenta cabileños armados hasta los dientes. El jefe de la cuadrilla nos preguntó quienes éramos y a donde íbamos; y sin duda, aquellos jabatos debieron de darse vergüenza de ostentar tantas armas ante un viejo, una mujer y un niño, porque, rápidamente, sin que nosotros nos percatáramos de la maniobra, hicieron desaparecer gomas y fusiles y muy sonrientes y afables, nos convidaron a tomar te en su compañía.

ANGEL SAMBLANCAT

Madrid.

La Pau!...

Haveu vist?... Inclinat sobre una taula, uns senyors, molt callats i molt severs, han sucut, amb mà trèmola, una ploma i han firmat, sempre dignes, uns papers. Una onada de llum ha omplert la sala; el cel, abans boirós, s'ha tornat blau; els cors han esclatat en crits de joia... És la Pau!... És la Pau!...

Aquí i allà tremolen les banderes, augmentant la bellesa del moment; del canó la veu fonda de les salves ressona per l'espai solemnement. Com rep la humanitat el tendre efluvi que entre explosions de goig sobre ella cau! Ha arribat l'hora dolça, l'hora santal... És la Pau!... És la pau!...

DE FINLANDIA

Donat el petit exercit amb què compta el general, la campanya començada per ara no pinta mal. Però, que els amics anglesos ho tinguin des d'ara entès, de no rebre més reforços, no és fàcil que fem mai res.

DE GEORGIA

Resum dels últims vuit dies: Hem cremat vint poblacions, n'hem saquejat quinze o setze, hem copat dos batallons. Hem bombardejat a Kosma, som ams de Berebèn i a la sortida d'un túnel hem fet descarrilà un tren.

DE ROMA

Protestem contra el *pasticcio* que a Versalles s'ha arreglat, el que s'ha fet amb nosaltres no és el que havíem pactat. I com que les injustícies aquí no les suportem, si no se'ns concedeix Fiume creguem que la ballarem.

D'UCRANIA

Avui, la Junta Suprema que dirigeix el país ha enviat al Govern de França un *parte* que diu aixís: «Tenim quatrecent mil homes preparats per la invasió de les comarques veïnes. Què fem? Avancem o no?»

DE VÀRIES PROCEDÈNCIES

Vilna: La divisió blanca ha vençut els federats.
Moscou: Deu mil bolxeviquis varen sè ahir derrotats.
Arcàngel: Segueix la lluita en diverses direccions.
Odesa: Fa una setmana que no tenim municions.

Què és això, delegats de les potències? Per favor, expliqueu-vos clar, si us plau: el que ahir vaig firmà, amb posat tan seriò, és la Pau?... És la Pau?

C. GUMA

Aquest número ha passat per la censura militar

Modes peadores



—Que vol dir que faig mal fet portant tan poca roba?...

—Al contrari, dona. Senyal que ets es-talviadora... i això és una virtut.

Notes de fóra

Torroella de Montgri.—A un rebroll Dato-maurista». Gràcies, senyor alcalde, moltes gràcies, per deixar que demostrem ballant la nostra joia.

14 de Juliol com aquest potser no en veurem d'altre i alcalde com vostè potser tampoc, perquè miri que és fer-ho bé, deixar-nos ballar i no volguer que ens manifestéssim el 90 per 100, per a no molestar a «quatre gats» que no estan conformes en que s'hagi firmat la pau.

Se veu que per a no molestar fa tot lo que pot i lo que no deuria fer. Segurament que el pregó que va privar al «Foment Republicà» de donar compte de sa reobertura, després de son injustificat tancament, va ésser per a no molestar potser al pregoner de guanyar uns ralets.

Amb perill d'amoinar-lo, li aconsellaré que els *lentes* que porta als ulls se'ls posi al front, i potser li aclariran el seny per a que faci les coses com cal.

La pau que no és feta



QUAN l'Hindenburg i els demés col·laboradors en l'obra tràgica portada a cap pel ex kaiser, hagin passat per les baquetes d'un tribunal constituït per homes capaços de fer justícia amb rebaixa, podrà dir-se que la humanitat esfereïda haurà donat un pas per l'establiment de la pau sobre el món.

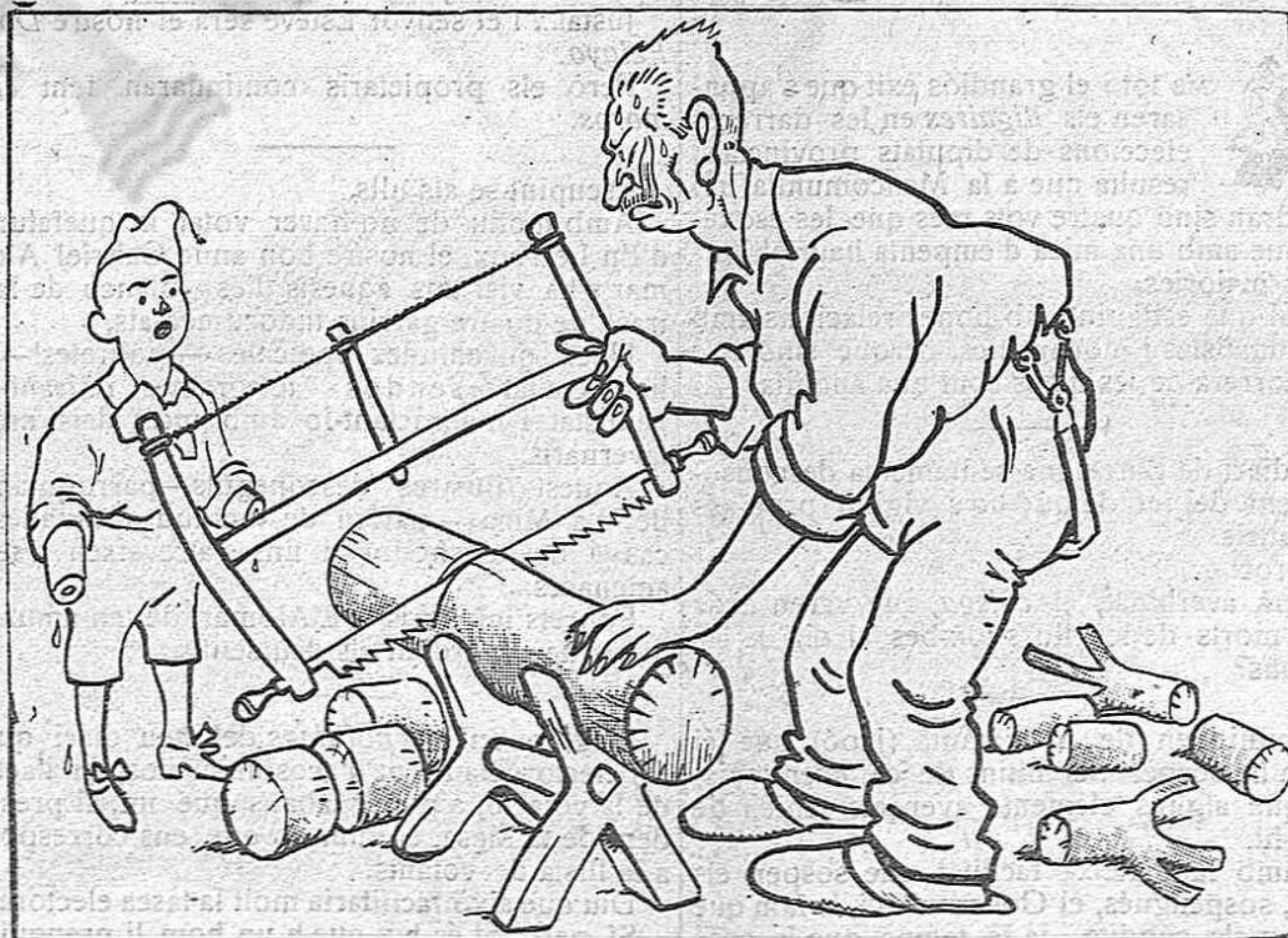
Acostant-se l'hora de les reparacions, veient-se la venir amb el fi de donar una impressió d'altruisme i arrencar del cor de l'adversari pietós el plany commiseratiu que pot evitar-se compleixi la llei del Talió, una rampellada d'amor filial s'aixeca: Cal salvar la vida miserable del monstre escoriat, esporugit, insegur en l'abscondit, agradós reduït.

Ens ha fet tan excèptics el procedir de aqueixa gen sense valor cívic per a eliminar-se, amb estòmc capaç de barallar-se amb la pròpia consciència, que no creiem en la darrera postura que acaba d'adoptar.

Enemics de la pena de mort, tampoc la desitgem pels grans culpables de la horrosa matança. Lo que volem i confiem obfindre del tribunal constituït per a judicarlos, és evitar la reproducció de trastorns promoguts per ells, i que la caritat que se'ls tingui deixant-los esperar l'hora negra d'una agonia, en cert modo vindicadora, no sigui pagada amb ingratitude, com ho fóra si, lliures els peus i les mans, poguessin tard o d'hora donar expandiment a les seves dèries malvades.

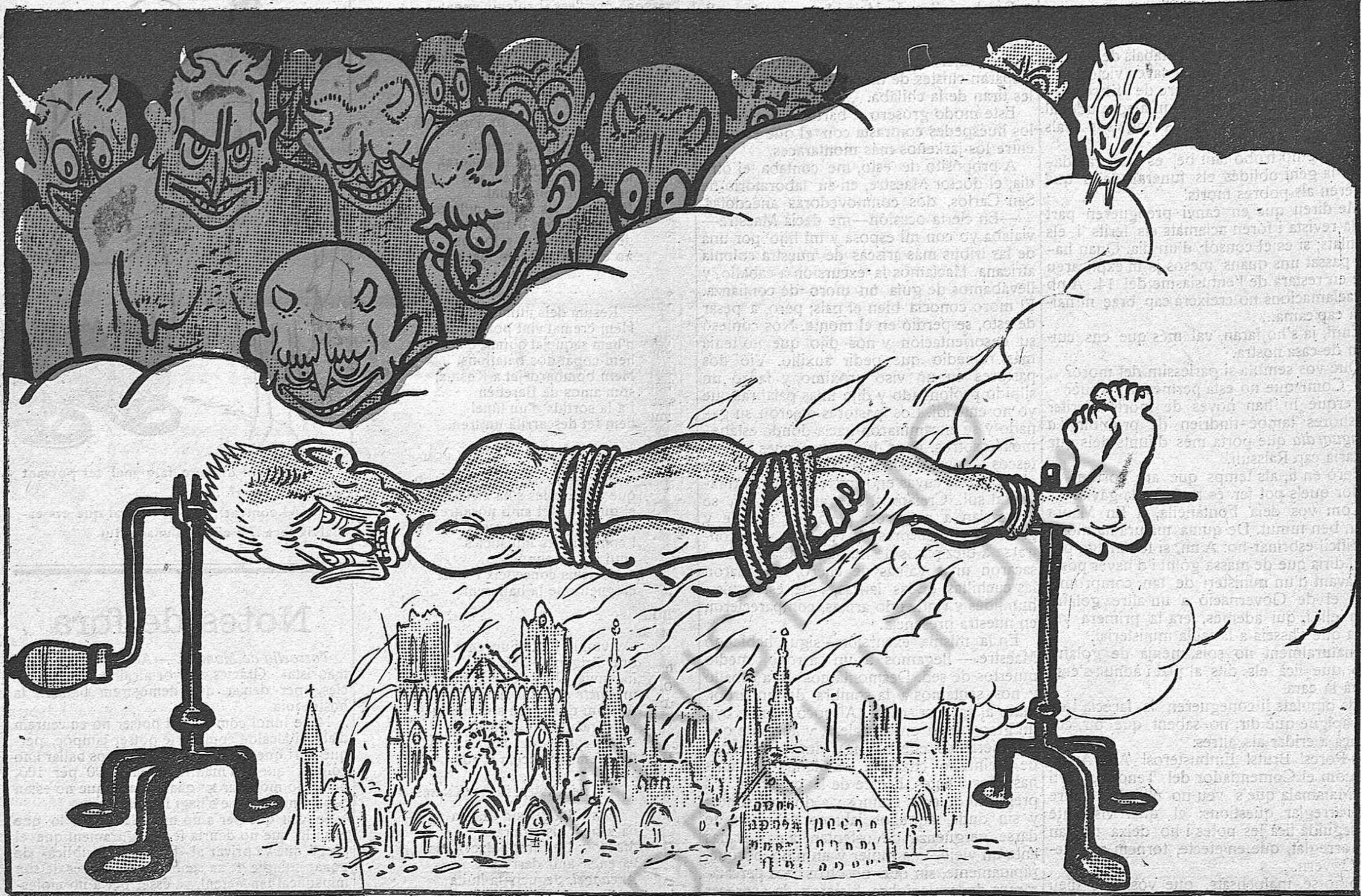
Quan hagin fet la pau amb el món i la Història (parlem d'una pau relativa, pot-ser

El llenyataire aficionat



—Vostè sempre la mateixa talleia, eh?... Tallar i fora!..

Un procés sensacional—II



Serà aquesta la sentència?...

massa cristiana) que's resignin al paper que els hi sigui senyalat pels honorables jutges que tenen avui en ses mans la sort de la Llibertat i la Justícia, quines ullades fecondes tractaren d'eclipsar per sempre més quatre militaristes de mala niçaga.

J. COSTA I POMÉS

Sants de la setmana

Nostra Senyora del Carme

Uns 910 anys abans de la vinguda de Jesús, en una vila jueva vivia el profeta Elias (no Apa) el qual en circumstàncies d'una gran sèquia vegé eixir de l'esquena del mont Carmelo un nuvolet precursor de la pluja que més tard fecondà totes aquelles terres.

Aquell nuvolet era el símbol de la Verge Santíssima.

Quan després de l'arribada de l'esperit Sant, els apòstols començaren a predicar les noves doctrines, molts sants varons que seguïen les tradicions d'Elias i vivien religiosament, abraçaren la religió cristiana i marxaren al Carmel per a reverenciar de manera especial a la Mare-de-Déu.

I d'ells procedeix l'ordre carmelitana, afavorida per la Verge a son pas d'Orient a Europa; ja que havent abraçat l'ordre, un anglès nomenat Simon Stock, se li aparegué la Reina dels Cels i fent-li ofrena d'uns escapularis li prometé quelcòm molt bó dient-li:

—Té, fill meu, aquest serà l'escapulari de ta ordre, insígnia de ma cofradia i privilegi especial per a tu i per als teus; qui amb ell mori no cremarà en el foc etern.

D'aleshores la devoció a la Verge del Carme i sobre tot a l'escapulari arrela entre els fidels catòlics, contribuint-hi molt la promesa feta per Nostre Senyora al Papa Joan XXII dient-li:

—Jo, mare de misericòrdia, lliuraré del Purgatori, el dissabte després de sa mort, a qui porti l'escapulari.

Laus Deo



Amb tot i el grandiós èxit que s'apuntaren els *lligaires* en les darreres eleccions de diputats provincials, resulta que a la Mancomunitat no no tindran sinó quatre vots més que les esquerres, que amb una mica d'empenta haurien tingut les majories.

Ja cal que estiguin amb bones relacions amb tradicionalistes i monàrquics, perquè sinó... se els escorrerà de les mans com una anguila.

Un diari de Barcelona se lamenta desconsoladament del fet de que no's vigilin prou els Cementiris.

Horror!...

Haurà averiguat, el *colega*, que varen eixir molts morts de les llurs tombes el dia de les eleccions?

Comuniquen de Yukimama (Japó) que el govern ha sospès uns mitins de caràcter socialista que alguns elements avançats tenien de donar-hi.

Si amb la mateixa facilitat que sospen els mitins, sospengués, el Govern d'allí, la fam que pateixen els súbdits... ja fa temps que la cosa estaria arreglada.

Tots aquests dies havem tingut el senyor bisbe a París.

Diuem que anà allí per a consultar una eminença mèdica.

A nosaltres no ens amaga l'ou don Enric.

Ell ha anat a passar el dia del seu sant a la capital de França per a presenciar les grans festes de la pau.

Festes que—val a dir-ho—han d'haver obrat com una injecció radioactiva en certes malalties germanòfiles.

Un dels oradors botiguers, en el miting del «Goya», al defensar la rebaixa dels lloguers, va dir:

«Viva Barcelona, que serà la Covadonga de la Federació gremial espanyola.»

Justa!... I el senyor Esteve serà el nostre *Don Pelayo*.

Però els propietaris continuaran fent *els moros*.

Escupint-se als ulls.

Amb motiu de no haver votat la quefatura d'En Lerroux, el nostre bon amic Gabriel Alomar s'ha vist tots aquests dies «blanco de las iras» de quatre garrins indocumentats.

Unes «juventudes radicales»—pobretes!—li han enviat «sendos» telegrames retirant-li l'amistat i maltractant-lo amb mots dels més tavernaris.

Aquests ilustres desconeguts—parroquians de «La Mina»—parlen de «actitudes canallescas» i de «deshonor» i fins s'atreveixen a fer amenaces...

Fobrets infusoris!... L'Alomar, de tan amunt, ni els deu veure, ni els deu sentir.

Llegeixo en les *polítiques* del meu diari que els electors hauriem d'acostumar-nos, en l'acte de la votació, a donar abans que tot, al president de la Mesa, el número que ens correspon a la llista de votants.

Diu que això facilitaria molt la tasca electoral. Sí, però tot és hu, que a un hom li prenguin el nom... o que li prenguin el número!...

Les esquerres s'empenyaren en que el propi Maura fos qui anés a defensar les actes al Congrés.

Molt ben fet, sí senyors!

El qui embruta els *drapets* és el qui se els ha de netejar.

En tot cas els altres lo que han de fer és posar-li els drapets al sol.

Que és lo que han fet. I per això ha caigut.

Una de les més belles conseqüències de la guerra havia estat, sens dubte, la formació de aquestes petites nacionalitats profetitzades pel nostre Rovira i Virgili.

Ara mateix ens omplena l'esperit de goig el llegir:

«Se ha constituido definitivamente el gobierno checo.»

I això ens alegra!... Sobre tot a nosaltres que no veiem sinó constituir-se «gobiernos chicos».

Títol d'un telegrama de Madrid:

«*Almuerzo izquierdista*».

Però... és possible?... Encara poden esmorzar els senyors de l'esquerra?

Confessem que els de la «extrema» fa molt temps que badallem.

Comuniquen de Lima que s'és declarada una veritable revolució en tot el Perú...

Al Perú, revolució?

Perú... que suerte tienen los peruanos, carai!

En Layret ha fet, a Madrid, unes declaracions molt justes i molt valentes.

Amb dir que no se semblen de res a les que acostuma a fer el *radical* senyor Lerroux, està dit tot.

Sinó que els bèns sempre criaran llana, i hi han coses que, essent veritat, sembla que no's puguin dir.